

ser er lykkedes at faa Banen taget i Brug allerede nu, var vi ogsaa med hinanden klar over, at man derved ikke vilde undgaa væsentlige Ulemper baade ved Driften og ved Stationsforholdene, saa længe den interimistiske Tilstand varer; det er derfor ikke berettiget at fremkomme med Klager derved nu. Og i Grunden betingede jeg mig ogsaa som Vilkaar for min Medvirken i denne Sag, at man vilde finde sig i Forholdene, som de maatte og kunde blive under den midlertidige Tilstand. Det er givet, at paa dette Tidspunkt, hvor Togene kommer fra Herning til Give, og alle Passagererne skal stige om for at naa fra Give til Vejle, og omvendt, maa der blive meget vanskelige og daarlige Forhold paa denne Station, som i Forvejen er daarligt indrettet. Men, som sagt, paa det Tidspunkt, da det er Meningen at tage Banen i Brug i fuld Udstrækning, vil forhaabentlig ogsaa Stationsforholdene være i tilfredsstillende Orden.

Endelig er der af et Flertal i Finansudvalget stillet et Ændringsforslag vedrørende Bygningen af Funder—Bramminge-Banen, idet man har foreslaaet en Forhøjelse af denne Bevilling med 300,000 Kr., og der er af en Række ærede Medlemmer fremsat udførlige Betragtninger i denne Anledning. Disse Betragtninger indeholder først og fremmest en Klage over, at de Bevillinger, som er givne ved Finansloven, ikke er blevet forbrugt i de respektive Finansaar. Jeg kan ganske slutte mig til den Betragtning, at de Bevillinger, som gives ved Finanslove, bør forbruges i det Finansaar, for hvilket de er givne. Men det forekommer mig rigtignok, at den nødvendige Forudsætning derfor er, at de Bevillinger, som gives, hviler paa rimelige Beregninger over, hvad der kan bringes til Udførelse i det paagældende Finansaar. Nu har man henvist til, at i Aaret 1911—12 var der en Bevilling paa 50,000 Kr. og kun et Forbrug af 25,000 Kr., i 1912—13 en Bevilling paa 100,000 Kr. og et Forbrug af 59,000 Kr., og jeg kan oplyse, at der for Aaret 1913—14 er bevilget 500,000 Kr., men til Dato kun benyttet 109,000 Kr. Nu tror jeg nok, der inden Regnskabsaarets Udløb vil blive forbrugt en Del mere, men det kan dog ikke nægtes, at disse Oplysninger viser, at Bevillingerne ikke paa langt nær er brugte i det Forhold, hvori de er givne. Saa er Spørgsmaalet: Hvad er Grunden dertil? eller som det ærede Medlem for Horsens Landkreds (P. Th. Nielsen) udtrykte det:

Hvad nøler man efter? Dertil maa jeg sige, at man nøler ikke i denne Sag. Jeg ved ikke, om man tør sige, at man tidligere har nølet, men hvis man har nølet, tror jeg, man har gjort det med Villie.

Der har i Ministeriet dannet sig i den Opfattelse, at der kun maatte bygges paa een Bane ad Gangen, og jeg ser heller ikke rettere end, at naar der staar i Lovens Tekst, at Banerne skal bringes i Udførelse i den Rækkefølge, hvori de staar anført i Loven, er der nogen Støtte for den Betragtning, at man ikke paabegynder den ene Banes Anlæg, før den andens er i hvert Fald saa fremskredet, at dens Færdiggørelse ligger nær for Haanden. Det, som altsaa er sket hidtil, er, at man har udskudt Paabegyndelsen af Funder—Bramminge-Banen, indtil Herning—Give—Vejle-Banen nærmede sig sin Fuldendelse. Nu er faaltsaa Strækningen Herning—Give fuldført, og Strækningen Give—Vejle vil ogsaa blive fuldført i det kommende Finansaar. Inden 1. Oktober 1914 venter man at kunne tage denne Banestrækning i Brug. Derfor er Forholdet altsaa det, at de mere omfattende Foranstaltninger vedrørende Funder—Bramminge-Banen først i dette Finansaar har kunnet tage deres Begyndelse. Jeg formoder, at man foruden den Rettensnor, som ligger i Lovens Tekst, ogsaa har ladet sig lede noget af Kassens Tilstand, og finder for øvrigt, at dette Hensyn ingenlunde er uberettiget.

Jeg skal gentage, at jeg sympatiserer fuldt ud med, at Bevillingerne forbruges i det Omfang, hvori de gives paa Finanslovene, og jeg har meget stærkt overfor Statsbanernes Administration understreget dette Synspunkt, og jeg agter at sætte nogen Energi ind paa dette Synspunkts Overholdelse, men saa forekommer det mig, at man krydser disse Bestræbelser fra min Side paa uheldig og ubehagelig Maade, naar man vil give mig Bevillinger i et saadant Omfang, at det ikke kan stemme med en rimelig Beregning af, hvad der i Finansaaret kan blive brugt. Ærede Medlemmer vil se, at naar der paa Finanslovsforslaget er foreslaaet 700,000 Kr., og der af den givne Bevilling for 1913—14 endnu kun er brugt 100,000 Kr., vil der for Finansaaret 1914—15 i det mindste være et Beløb af 1 Mill. Kr. til Raadighed. Hvor imødekommende og velvillig jeg end er af Naturen, ser jeg mig ikke i Stand til at imødekomme Finansudvalgsflertallets Indstilling paa dette Punkt, hvor jeg finder, at det er nødvendigt for mit Vedkommende